

ОВОД Валентина Яківна (18. 05. 1947, Київ — 18. 05. 2023, Харків) — прозаїк, громадська діячка. Член НСПУ (2016). Закін. філол. факультет Харків. університету (1974). Дитинство та юність пройшли в с. Носівка (нині місто Ніжин. р-ну Черніг. обл.). Від 1965 працювала на буд-ві, продавцем, тех. секр. у газеті в Києві; від 1975 — вихователем у вироб. гуртожитках авіац. заводу та Пд. залізниці, 1991–95 — референтом із

питань культури товариства «Просвіта», 1996–2001 — організатором твор. вечорів в укр. культур. центрі «Юність», 2001–05 — завідувач відділу публіцистики ж. «Березіль» у Харкові. Активістка нац.-демократ. руху, зусиллями О. організовано культурол. товариство «Спадщина» (від 1987 — керівник), засн.-ред. г. «На сполох» НРУ (1989–90) тощо. Виступала з культурно-просвітниц. програмами на Харків. та Київ. радіо й телебаченні. Дебютувала 1964 новелою в носів. рай. газеті, друкувалася в ж. «Прапор» (згодом «Березіль»), «Україна», «Київ». Тема творів — місце людини в житті, спадщина, яку вона полишає після себе, духовні процеси, що сприяють розвитку громад. активності, любов до рідного краю.

Основні твори

Дві матері: Оповідання, новели. 1987; У розчахнутому світі: Оповідання, новели, етюди. 2015 (обидва – Харків).

Рекомендована література

1. Салімонович Л. Пані українка: [про Валентину Овод] // Україна молода. 2005, 11 трав.

К. М. Лагоза

Бібліографічний опис:

Овод Валентина Яківна / К. М. Лагоза // *Енциклопедія Сучасної України* [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2022. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-74740>. — Останнє поновлення : 2023.

2001–2026 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).